

Egy rózsadombi roma

2011 december 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Vitába keveredtem a közelmúltban egy „rózsadombi” roma jogvéd?vel. A polémia tárgya a szolgálat mint élethivatás volt, és egy kijelentésem nyomán kezd?dött. Azt találtam mondani, az érintettekre óriási szégyen, hogy az egyetemet/f?iskolát végzett cigány fiatalok legfeljebb ezrelékben kifejezhet? része tér csak vissza „kiindulási közegébe” példát mutatni.

Országjáró riporterként saját tapasztalat alapján állítottam (és állítom), hogy a különböz? alma materekb?l kibocsátottak szinte mindegyike azonnal elmegy az országból, s ha ehhez nincs tehetsége, akkor jobb esetben munkát vállal egy állami büróban, vagy utolsó lehet?ségként valamelyik jogvéd? szervezethez köti a csónakját – ám alakuljon bárhogy is, egy bizonyos, a többség nagy ívben törekszik elkerülni azt a helyet, ahonnan a szorgalma révén sikerült kitörnie. Magyarán: ezekben az emberekben a klasszikus értelemben vett nemzetszolgálat – esetünkben talán jobb szó lenne az együttérzés – szikrája sem fedezhet? fel. Az már csak hab a tortán, hogy szép számmal épp olyanok vezetik csapdába lemaradó társaikat, akiknek tanultságuk okán (elvileg) hivatásuk lenne ?ket segíteni.

Vitapartnerem itt nem várta ki, míg sorra kerül, hanem közbeszólt, s nekem szegezte a kérdést: azt óhajtanám, ha kevéske intelligenciájuk rabszolgának állna holmi lepukkant telepeken? (Így mondta.) A demagóg felvetésre azt feleltem, ha így nézi, akkor a „magyarok” között seregnyi rabszolga él. Egyebek mellett ?k azok a kisvárosi, alulfizetett – ám csoda folytán mégis lelkes – pedagógusok, akikre korántsem mellékesen vitapartnerem is mint a romák és a többségi társadalom között hidakat épít?, példaadó személyekre hivatkozik.

Hozzátettem még, hogy némi rosszhiszem?séggel gondolhatnám úgy, ? gyakorlatilag más nemzetiség? rabszolgákkal akarja kikapartatni maguknak a gesztenyét. No erre aztán minden lettem, csak becsületes ember nem. Rövid csevelyünk ezzel a számára kényelmes, de hányingerkelt? befejezéssel lezárult – amit sajnáltam, mert lettek volna még b?ven kérdéseim.

Például kifaggattam volna, mit ért a „lepukkant telepeken” való rabszolgaságon. Szerinte miért lenne „világ ellen való vétek” arra kötelezni a frissen végzett roma fiatalokat, hogy két-három éven át az ország elszegényedett vidékein dolgozzanak, tanítsanak – így igazolva saját példájukkal, hogy van remény, ki lehet törni az ördögi körb?l. S legf?képp a fentiek helyett miért nem azt tartja szörny?nek, hogy a saját intelligenciájuk dönt? része magasról tesz a sajátjaira?

Tarthatnak bárminek, de hittel vallom, hogy a cigányoknak a boldogulást nem mi, többségiek fogjuk megadni – azért els?sorban saját maguknak kell(ene) tenniük. Igaz, ami igaz, keretet adhatunk hozzá (s azt kötelességünk is biztosítani), de helyettük – s ez utóbbi nagyon fontos – nem tehetünk semmit.
Lázin Miklós András, magyarhirlap.hu

Ajánló